

Çardak Altı

– merve-aygul · 07 Temmuz 2009

Kaderim yazılmıştı sanki çardak altında, seni beklerken ayaklarım titriyordu. Belki heyecandan belki havanın soğumasından bilemiyorum; ama bildiğim birşey vardı ki o da heyecanımdı. İlk defa tüm cesaretimi toplayarak duygularımı akıtacaktım kalbimden. İşte senin geldiğin an nasıldı anlatamam sanki kalbim duracak gibiydi çevremdeki herkes donmuştu.

Sadece kendi nefesimi bir de senin nefesini duyuyordum. Ağzımdan tek kelime çıksa gerisi gelecek çorap söküğü gibi; ama birtürlü başlayamadım. Çünkü karşımda sevdiğim adam vardı ve işte o an, sanki meleğin biri bana fısıldadı ben de onunla birlikte başladım anlatmaya titremekten konuşamadım.

Evet, o titreyişlerim kaderimmiş meğer. O meydandaki çardakmış benim kaderim. Üşüdüğümü sanıp omuzlarıma ceketini verişin meğer ömür boyu desteğinmiş. Daha ilk konuşmamızda beni sahiplenişin gelecekteki birlikteliğimizmiş. Beni otobuse bindirip sana el sallayışım gelecekteki vedalaşmamızmış meğer.

Ben bilemedim işte bukadar hasret olucağını bu aşkta bilemedim. Şimdi aşkım desem duyar mısın? Gel, özledim, desem gelebilir misin? Ellerim çok üşüdü ısıt desem... Yoksun çok zaman oldu hiç bukadar ayrı kalmamıştık. Biticek birgün biliyorum ben tükenmeden gel, ben yıkılmadan gel artık; köklerim sağlam değil avunacak bir şey kalmadı elimde fotoğraf ve birkaç mektup...

Eğer şu an içinde ufak bir sızı hissettiysen ben seni düşündüm ve yine tutamadım kendimi ağladım. Ama üzülme ben seni bekliyorum, söz verdin geleceksin kesin tarih verme, ben beklerim geleceğini bilmek bana yeter. Sonunda özlem hasret bitecekse beklerim zaman mühim değil, yeter ki gel!...